

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 sierpnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Wiesława Stachowiak (spr.)
Sędziowie:	SSA Ewa Cyran SSA Katarzyna Wołoszczak
Protokolant:	inspektor ds. biurowości Beata Tonak

po rozpoznaniu w dniu 21 sierpnia 2014 r. w Poznaniu

sprawy z wniosku **U. K.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.**

o spłatę emerytury

na skutek apelacji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 23 sierpnia 2013 r. sygn. akt VIII U 1776/13

1. umarza postępowanie apelacyjne w zakresie przyznania wnioskodawczyni prawa do wypłaty emerytury za okres od 1 października 2011 r. do 29 lutego 2012 r. oraz ustawowych odsetek. do dnia 19 lutego 2014 r.;

2. w pozostałym zakresie apelację oddala.

SSA Katarzyna Wołoszczak	SSA Wiesława Stachowiak (spr.)	SSA Ewa Cyran
--------------------------	--------------------------------	---------------

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 marca 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O., sprostowaną postanowieniem z dnia 26 czerwca 2013 roku, powołując się na treść art. 151§1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 roku Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 roku, poz. 267), odmówił uchylecia decyzji z dnia 12 października 2011 roku w części, w jakiej decyzja ta zawiesza, na podstawie art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 roku, nr 291, poz. 1707)

w zw. z art. 103 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009 roku, nr 153, poz. 1227 ze zm.), prawo do emerytury U. K. za okres od dnia 1 października 2011 roku do dnia 29 lutego 2012 roku.

W uzasadnieniu organ rentowy powołał się na treść art. 190 Konstytucji RP oraz wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku, sygn. akt K 2/2012 ogłoszony w dniu 22 listopada 2012 roku, mocą którego od dnia 22 listopada 2012 roku utracił moc prawną art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w zw. z art. 103 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W ocenie organu rentowego powyższy wyrok nie ma zastosowania do przypadającego przed dniem 22 listopada 2012 roku okresu zawieszenia emerytur na podstawie art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w zw. z art. 103 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Decyzję powyższą zaskarżyła U. K., wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez uchylenie decyzji z dnia 12 października 2011 roku oraz o wypłatę świadczeń emerytalnych za okres od dnia 1 października 2011 roku do dnia 29 lutego 2012 roku z ustawowymi odsetkami.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany wniósł o jego oddalenie, powtarzając argumentację zawartą w uzasadnieniu decyzji.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu wyrokiem z 23 sierpnia 2013 roku w sprawie VIII U 1776/13, zmienił zaskarżone decyzje, stwierdzając brak podstaw do zawieszenia prawa do emerytury wnioskodawczyni U. K. oraz wstrzymania jej wypłaty emerytury za okres od 1 października 2011 roku do 29 lutego 2012 roku i przyznał wnioskodawczyni prawo do ustawowych odsetek od kwoty wyrównania od 26 grudnia 2012 roku

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

U. K. urodziła się w dniu (...). Od dnia 24 stycznia 1991 roku pozostaje w zatrudnieniu w Urzędzie Gminy w K..

W dniu 28 kwietnia 2009 roku U. K. wystąpiła z wnioskiem o emeryturę. Decyzją z dnia 19 maja 2009 roku organ rentowy uwzględnił wniosek i przyznał jej prawo do świadczenia od dnia 21 kwietnia 2009 roku.

Organ rentowy ustalił stały termin płatności emerytury na 25 dzień każdego miesiąca.

Decyzją z dnia 12 października 2011 roku organ rentowy, powołując się na treść art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw oraz ustawę z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych od dnia 1 października 2011 roku wstrzymał wypłatę emerytury U. K..

Decyzją z dnia 10 kwietnia 2012 roku organ rentowy ustalił wysokość oraz wznowił wypłatę emerytury odwołującej od dnia 1 marca 2012 roku.

Wyrokiem z dnia 13 listopada 2012 roku wydanym w sprawie o sygn. akt K 2/2012, Trybunał Konstytucyjny orzekł, iż art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 roku Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 roku, nr 153, poz. 1227 ze zmianami), dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010 roku, w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 roku, bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Sentencja powyższego wyroku została ogłoszona w Dzienniku Urzędowym w dniu 22 listopada 2012 roku.

W dniu 7 grudnia 2012 roku U. K. wniosła o wznowienie wypłaty emerytury oraz o spłatę emerytury od dnia 1 października 2011 roku z odsetkami za zwłokę, powołując się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie akt ZUS i był on między stronami bezsporny.

Sporna kwestia w niniejszej sprawie sprowadzała się do ustalenia, czy powyższy wyrok Trybunału Konstytucyjnego znajduje zastosowanie do sytuacji wnioskodawczyni i w konsekwencji, czy przysługuje jej prawo do wypłaty zawieszanej emerytury w spornym okresie.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd I instancji uznał, że U. K., która nabyła prawo do emerytury od 21 kwietnia 2009 roku, z uwagi na uchylenie od 8 stycznia 2009 roku art. 103 a ust. 21 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, mogła od 1 października 2011 roku, kontynuując zatrudnienie u dotychczasowego pracodawcy, pobierać emeryturę. Wobec skarżącej nie obowiązywał wymóg rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą.

Apelację od wyroku wniósł organ rentowy.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych zaskarżył wyrok w całości, zarzucając naruszenie prawa materialnego, tj. art. 103 a ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 13 listopada 2012 roku, w sprawie K. 2/12, i przyznanie prawa do wypłaty emerytury za okres od 1 października 2011 roku.

Wskazując na powyższe organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania

Organ rentowy pismem z 11 marca 2014 roku cofnął apelację w części dotyczącej należności głównej oraz odsetek naliczonych do dnia 19 lutego 2014 roku i wniósł o umorzenie postępowania w tej części.

Zakład podtrzymał apelację w pozostałym zakresie tj. naliczenia odsetek za okres po dniu 19 lutego 2014 r. i wniósł o zmianę wyroku Sądu I instancji i oddalenie odwołania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

W związku z częściowym cofnięciem apelacji, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 391 § 2 k.p.c. w punkcie 1 wyroku umorzył postępowanie apelacyjne w zakresie wypłaty zawieszanej emerytury za okres od 1 października 2011 roku do 29 lutego 2012 roku oraz ustawowych odsetek do 19 lutego 2014 r.

Zgodnie z treścią art. 469 k.p.c. Sąd uzna zawarcie ugody, cofnięcie pozwu, sprzeciwu lub środka odwoławczego oraz zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia za niedopuszczalne także wówczas, gdyby czynność ta naruszała słuszny interes pracownika lub ubezpieczonego.

Przepis art. 469 k.p.c. nakłada na sąd obowiązek ustalenia skutków cofnięcia środka odwoławczego (w tym apelacji) dla sytuacji prawnej pracownika lub ubezpieczonego i nakazuje uznać tę czynność za niedopuszczalną w razie, gdyby naruszała słuszny interes pracownika lub ubezpieczonego. Uznanie cofnięcia apelacji za niedopuszczalne powinno z kolei prowadzić do odmowy umorzenia postępowania apelacyjnego i rozpoznania sprawy w granicach apelacji.

Niniejsza sprawa jest sprawą z zakresu ubezpieczeń społecznych, do której stosuje się przede wszystkim przepisy odrębne o postępowaniu w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych.

Użycie w art. 469 k.p.c. słowa "także" oznacza, że poza wymienioną w nim przesłanką dopuszczalności cofnięcia środka zaskarżenia, jaką jest "słuszny interes pracownika lub ubezpieczonego", są jeszcze inne, które należy uwzględnić, a których trzeba poszukiwać w innych przepisach Kodeksu postępowania cywilnego. Rozumowanie to prowadzi do art. 391 § 1 k.p.c. a jego zastosowanie - do przepisów o postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, czyli do

przepisów o postępowaniu rozpoznawczym. Znajdujący się wśród nich art. 203 § 4 k.p.c. stanowi, że sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa. Wprawdzie art. 203 § 4 k.p.c. nie przewiduje takiej czynności, jak cofnięcie środka odwoławczego, lecz art. 391 § 1 k.p.c., odsyłając do innych przepisów dla siebie nieswoistych, stanowi o ich odpowiednim stosowaniu.

W ocenie Sądu Apelacyjnego w rozpoznawanej sprawie cofnięcie apelacji nie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego, nie zmierza także do obejścia prawa a nadto nie narusza słusznego interesu ubezpieczonej.

W tym stanie rzeczy sąd odwoławczy na podstawie art. 391 § 2 k.p.c. orzekł jak w pkt. 1 wyroku.

W punkcie 2 wyroku na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację w pozostałym zakresie.

SSA Katarzyna Wołoszczak	SSA Wiesława Stachowiak (spr.)	SSA Ewa Cyran
--------------------------	--------------------------------	---------------